

Не голосні мої пісні:

Вони лунають — мов у сні,
У сні якімсь дивнім-дивнім,
В недоспанім, в нездійсненім,
У сні про щастя, про любов,
А дійсність — кривда, дійсність — кров.

Й шумить до мене тихий гай:

«Повіки затули, співай,
Най сняться нам квітки, весна,
Хоч тут зима й квіток нема».
І кличе поле: «Тихо будь!
Піснями серця не троюдь!»

А люди? Люди?! Ті мовчать.

Що кращі — в тихім гробі сплять,
Й не знаю: чують там вони
Мої пісні, ці тихі сни?
А другі — другим байдужé,
Для третіх — я співаю зле.

Вони сичать, немов вужі:

«Нечистий звук, слова чужі,
Співає не у слухний час,
Та пісня, брате, не для нас!»
Га! Не для вас. Я знаю те.
У вас в душі не те, не те!..

Не голосні мої пісні.

Вони лунають — мов у сні,
У сні якімсь дивнім-дивнім,
В недоспанім, в нездійсненім,
У сні про щастя, про любов,
А дійсність — кривда, дійсність — кров.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Під вечір»](#);